

พระราชบัญญัติ ขนานนาม สกฤ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ๒๔๕๖

มีพระบรมราชโองการใน พระบาท สมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นชอบเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบ
ทั่วกันว่า ทรงพระราชดำริเห็นว่า สกฤ จะมีบัญญัติ วิจิตร ประณีต
คนเกิด คนตาย แล ทำงาน สกฤ ให้เป็น การ มีนัย คง ชาติ เจต สืบไป
แล วิจิตร ประณีต อัน นี้ ย่อม อาศัย สอดส่อง ดำเนิน รูปพรรณ สกฤ
สกฤ เกิด แก่ เฒ่า กอ สืบ มา แต่ บิดา มารดา ไค ให้ ได้ ความ แน่น ย่า
กัณ จึง จะ ทำ ได้ เพื่อ จะ ให้ เป็น ผล ดำ เริ่จ คัง พระราช ประสงค์ คนี้ ทรง
พระราชดำริเห็นว่า บุคคล ใด ๆ คน จำ ต้อง มี ทั้ง ชื่อ ตัว แล ชื่อ สกฤ แล วิจิ

ชานานาม ดักต นั้ ควรให้ ไซ้ แพร่ ฝาย ทัว ถึง ประชาชน พด เมือง คดอศ
ทั้งพระราช อาณาจักร จึง ทรง พระ กรุณา โปรด เกล้า ฯ ให้ตรา พระราช
บัญญัติโดย บท มาตราไว้ต่อไปดังนี้

มาตรา ๑

พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติ ชานานาม ดักต พระ
พุทธศักราช ๒๔๕๖

มาตรา ๒

ให้ ไซ้ พระราชบัญญัตินี้เป็น กฎหมายตั้งแต่วันที่ ๑ เดือน กรกฎาคม
พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

มาตรา ๓

ชื่อ ของ คนไทย ทุกคนต้อง ประกอบ ด้วย ชื่อ ตัว แด ชื่อ ดักต

มาตรา ๔

ชื่อ ตัว เป็น ชื่อ ชนได้ ให้แก่เด็กตั้ง แต่ กำเนิด

มาตรา ๕

ชื่อ ดักต เป็น ชื่อ ประจำ วงษ์ ดักต ซึ่ง ดับ เหนือ มา แต่ บิดา ถึง บุตร

มาตรา ๖

หญิงใดทำงาน ส้มรด มีสามี แล้วให้ ไซ้ ชื่อ ดักต ของ สามี แด คง ไซ้
ชื่อ ตัว แด ชื่อ ดักต เดิม ของ คนได้

มาตรา ๗

เมื่อ บิดา ของ บุคคลใดไม่ปรากฏ อยู่ชั่ว กาลใด บุคคล นั้นต้อง ใช้ ชื่อ สกฤต ฉาย มารดา ชั่ว กาล นั้น

มาตรา ๘

ห้าม มิให้ บุคคลใด เปลี่ยน ชื่อ ตัว ฤๅ ชื่อ สกฤต ของ ตน ฤๅ ของ บุตร หุดาน เหตุ ณ ผู้สืบเชื้อสายคน เว้นไว้ แต่ จะได้รับ อนุญาต จาก เจ้า กษัตริย์ ผู้ บังคับ ราชการ ท้อง ที่ อำเภอ ทั้ง ใน กรุง แล หัว เมือง

มาตรา ๙

ภายใน กำหนด ๖ เดือน นับ ตั้ง แต่ วันที่ ประกาศ ใช้ พระราชบัญญัติ นี้เป็นต้นไป ให้ บรรดา ผู้เป็น หัว หน้า ครอบครัว ทุก ๆ ครัว เรือน เลือก ต้น ถิ่น เอา ชื่อ สกฤต อัน หนึ่ง แล้ว ให้ จด ระบุ เบียง ชื่อ สกฤต นั้น ณ ที่ สำนัก ว่า การ อำเภอ ท้อง ที่

มาตรา ๑๐

หัว บ่า ครอบครัว นี้ ท่าน ประสงค์ ว่า บุรพบุรุษ คน หนึ่ง ซึ่ง ยัง มี ชีวิต อยู่ เป็น ผู้ใหญ่ มี อายุ สูง ใน ครอบครัว นี้ เอง

มาตรา ๑๑

ถ้า ครอบครัว ใด มี ชื่อ สกฤต ประจำ ใช้ อยู่ แล้ว ท่าน ให้ เค้า ชื่อ สกฤต นั้น จด ลง ระบุ เบียง

มาตรา ๑๒

ถ้าครอบครัวใด ยังไม่มี ชื่อ สดก ใช้ ให้หัวหน้าครอบครัว นั้น เด็ก
หาชื่อใดชื่อหนึ่ง ตาม สดกควร เว้นแต่ว่า ชื่อ นั้น ๆ

(๑) อย่าให้ พ้อง กับ พระนาม พระราช วงษานุวงศ์ ผู้ทรง อิศริยยศ
ฐานันดร ตั้งแต่ พระองค์ เจาขึ้นไป

(๒) อย่าให้ เป็น ชื่อ ที่ มุ่ง หมายถึง คล้าย คลึง กับ ราชทินนาม อัน เป็น
ตำแหน่ง ยศ บันดาลศักดิ์

(๓) อย่า ให้ เป็น ชื่อ มี อรรถ หมายบ คายไม่ สดกควร

(๔) อย่า ให้ เป็น ชื่อ ซึ่ง จะ ต้อง เขียน เกิน กว่า สิบ อักษร

(๕) อย่า ให้ เป็น ชื่อ ซ้ำ เหมือน กับ ชื่อ สดก ซึ่ง ได้ ใช้ อยู่แล้ว
ขณะวัน ประกาศใช้ พระราชบัญญัติ นี้ ถ้า ซ้ำ กับ ชื่อ ซึ่ง ได้ จด ระบุ เบียง
ไว้แล้ว ใน แวง อำเภอ ท้อง ที่ เดียว กัน ถ้า ใน แวง อำเภอ ท้อง ที่ ติด
ต่อกัน

มาตรา ๑๓

ให้ เลื่อนา บดี ผู้ เป็น เจ้า กระทรวง บังคับ ราชการ ท้อง ที่ อำเภอ ทั้ง ใน กรุง
แถหัว เมือง มี น้า ที่ คิด ชื่อ สดก แถ พิมพ์ เป็น บาน จำหน่าย ให้ แก่
มาย อำเภอ ท้อง ที่ ทุก ตำบล เพื่อ เป็น เคา ให้ราษฎร ผู้ ต้อง การ ได้ เลือก
ถือเอา ชื่อ นั้น ๆ

มาตรา ๑๔

ในหนังสือแบบ ประโยชน์ ให้ส่ง ชื่อ นาย ข้าเอง ผู้จดหมาย แต่ให้
ทำสำเนา คู่ มือ มอบ ให้แก่ หัวหน้าครอบครัว ฉบับหนึ่ง

มาตรา ๑๕

การ จด ประโยชน์ นอกรให้ เรียก ค่า กุษา ขรรณนิยมโดย

มาตรา ๑๖

ถ้า หัวหน้าครอบครัว มีตง แต่ ๒ คน ขึ้นไป เป็น พันธอง ร่วมบิดา
ที่ ตวง ด้บไป แล้ว ย่อม จะ เลือก ชื่อ สกต อย่าง เดียว กัน ก็ ได้

มาตรา ๑๗

ชื่อ สกต อัน หนึ่ง มี ครอบครัว ได้ เลือก แล้ว นั้น ท่าน ให้ ใช้ เป็น ชื่อ
สกต ของ บุตร แล ธิดา ด้ว ของ หุดาน เหตุ ณ ผู้ ซึ่ง ด้บ ส่า โดหิต แต่
ผู้ ยบ บุตร ชาย หุดาน ชาย นั้น ๆ คือ เป็น ด้บ ด้บ ไป ด้ว

มาตรา ๑๘

ถ้า หนึ่ง เด หา ญาติ หนึ่ง หนึ่ง ซึ่ง เป็น บพบุรุษ ยังมี ชีวิต อยู่ มิ ได้ ก็
ให้ ด้บ เอา ชื่อ สกต ของ ชาย ผู้ เป็น ญาติ ด้บ ด้บ ส่า โดหิต ตน ๆ แม้
ผู้ ญาติ ชาย สมิท หนึ่ง หนึ่ง ด้บ ด้บ ก็ ให้ ด้บ เอา ชื่อ สกต อย่าง เดียว กับ
ผู้ ชาย ที่ เป็น ญาติ ทาง ด้บ ด้บ หนึ่ง

เล่ม ๒๙ หน้า ๒๘๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๔๕๕

มาตรา ๑๙

เมื่อพ้นกำหนด ๖ เดือน นับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ เป็นบท
กฎหมายแล้ว ห้ามมิให้เรียก ขาน ชัด เขียน ชื่อ บุคคลใด ๆ ในหนังสือ
ราชการ • นอกจากใช้ชื่อตัว แต่ชื่อสกุลของบุคคลนั้น ถ้าแต่
เป็นการไม่พ้นวิสัย ให้เจ้าพนักงานผู้มีกิจทำหนังสือ เอกสาร นั้น สอบ
ค้น ดำเนา ฐะเบียง ซึ่ง นายอำเภอได้มอบให้ ภาฯ ตรวจดู ต้น ฐะเบียง
แล้วให้ ออก ขาน ชัด สัก ให้ ถูก ต้อง ตาม นั้น

มาตรา ๒๐

ให้เสนาบดีเจ้ากระทรวง ซึ่งได้บังคับราชการ ทั้งที่ อำเภอ ทั้งใน
กรุง แล หัว เมือง มีหน้าที่ รักษา พระราชบัญญัตินี้ • และมีอำนาจ ออก
กฎข้อบังคับเพื่อ วาง ระเบียบ การให้ ดำเนิน ไป โดย สดวก เมื่อ กฎ ข้อ บังคับ
นั้นได้ รับ พระราชทาน พระบรมราชานุญาต และได้ ประกาศ ใน หนังสือ
ราชกิจจานุเบกษาแล้ว • ให้ ถือว่า เป็น ส่วน หนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัตินี้

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๕๕

เป็นวันที่ ๘๖๓ หรือปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้